

Aristokrat

Karel Cubeca

Londýn, jaro 1841

Jemný závoj mlhy halil ulice Londýna do neprůhledného hávu, zatímco svítání začalo probouzet ospalé město k životu.

Chladné ranní světlo pronikalo skrze hustý opar, jehož šedavý příkrov dodával vzduchu tíživou vlhkost. Temže, široká a klidná, tu a tam začala zrcadlit bledě oranžový odraz prvních paprsků slunce, které se snažily probít skrze nízká mračna rozvalující se mezi střechami a ulicemi.

Město bylo tiché, ale pod povrchem, jako každé ráno už po stovky let, začínalo kypět životem.

Chodec zahalený v lehce výstředním béžovém kabátě si pobrukoval melodii známé písně a krácel po úzkých a křivolakých uličkách poblíž Whitechapu.

Jeho kroky se odrážely od kamenné dlažby, jejíž nerovnosti byly nasáklé špínou a včerejším deštěm. Vzduch byl prosycen směsicí pachů spáleného uhlí a vlhkého dřeva z nekonečných komínů, z koňského trusu rozšlapaného do mezer mezi dlaždicemi, ale také z hořkosladkého aroma čerstvého chleba, který nevyspalí pekaři právě vytahovali z pecí. Občas zaznělo zaševelení okenic nebo tlumený hlas prodávče novin, který rozkládal své zboží na rohu ulice.

Mužovy oči se zastavily na dlouhém řetězci drobných obchodů, které vypadaly jeden jako druhý.

Některé už byly otevřené a majitelé před nimi zametali chodníky, zatímco jiní teprve odemykali těžká vrata.

Vedlejší ulice nabízela jiný obraz – v ní se scházeli dělníci, tlačící se na sebe, zahřívající se levnou kořalkou i dechovými obláčky a čekající na ranní směnu v dílnách a továrnách.

V roce 1841 byl Londýn jedním z průmyslových center Británie a vyrostla v něm řada továren. Probíhala průmyslová revoluce, která vedla k rapidnímu rozvoji textilního i strojírenského průmyslu a městské výroby. Rozvíjel se obchod a infrastruktura, například železniční síť a parní pohon, což dále podporovalo růst průmyslu.

Železniční most vysoko nad mužovou hlavou zaburácel, když po něm projížděl vlak, jehož kouř se spojil s mlhou a vytvořil hustý smradlavý oblak visící nad ulicí.

První železnice v Londýně byla pod názvem London and Greenwich Railway otevřena nedávno, v roce 1836, a za tu dobu si už získala nejenom obdiv, ale i důvěru obyvatel. Trať vedla z centra Londýna do Greenwich a byla první zvýšenou železnicí na světě s tratí na viaduktu, což bylo dosud neslýchané.

Muž se přiblížil k Westminsterskému mostu, odkud měl výhled na dominantu Londýna – věž Big Ben, která se rýsovala nad řekou jako tichý strážce času.

Hodiny právě odbily šestou ranní a jejich hluboký zvuk rezonoval v tichu města, jako by i on volal ospalé město k životu. Co jiného je nový den než nová příležitost k naplnění existence? Tady a teď.

Co bylo, není, co bude, také není, je jen přítomný okamžik.

Šel dál a v tu chvíli ho ovanula opravdová vlna života, kterou nerozhýbávaly jen desetitisíce lidí, vylézajících jako krtci ze svých děr, ale kterou pohánělo všechno kolem – domy, stromy, poletující ptáci i mlha bombardovaná a rozpouštěná ranními paprsky slunce.

Na tržišti poblíž Covent Garden se objevily první povozy plné čerstvé zeleniny a květin. Jejich vozkové křičeli, vábili zákazníky nebo se dohadovali o cenách. Vedle nich kráčely ženy s košíky v rukou, jejich tváře byly unavené, ale rozhodné, zatímco kolem nich pobíhaly bosé děti s rozčuchanými vlasy.

Nad městem se pomalu objevovala a vznášela energie, syrová a neklidná.

Londýn byl obrem, který se právě probudil – jeho srdce začínalo tlouci v rytmu kroků, kol a hlasů.

Pro toho, kdo krácel ulicemi, to byl obraz nekonečné proměnlivosti, směs krásy a špíny, bohatství a bídy, naděje a zoufalství.

Ráno v Londýně v roce 1841 nebylo jen začátkem dne, bylo výjevem světa, který žil na hraně modernity a tradice, byl chaotický, a přitom podmanivý.

Chodec, jehož dosavadní život se měl zanedlouho změnit a sesypat do naprostého šílenství, nakonec zamířil do významné obchodní ulice Whitechapel High Street.

Tato ulice byla hlavní tepnou oblasti Whitechapel a sloužila jako rušné centrum obchodu a dopravy. Byla známá svými trhy, obchody a řemeslníckými dílnami, kde se prodávalo vše od potravin přes oblečení až po domácí potřeby.

Whitechapel High Street byla rovněž místem, kde se křížily různé společenské vrstvy – od dělníků a obchodníků po přistěhovalce, kteří se v této oblasti hojně usazovali. Ulice měla typický viktoriánský ráz s rušným každodenním životem, přeplněnými chodníky a všudypřítomnými vozy a koňmi.

Paprsky slunce se konečně prodraly skrz mlžné závoje a díky tomu přestávaly z nebe padat drobné, studené a vlezlé kapénky mlhy.

Chodec si svlékl kabát a přehodil si ho přes ruku.

Jestliže do této chvíle působil sice extravagantně, ale i omšele, najednou tu stál mladý muž, jehož oči zářily odhodláním.

Baron Roger Legrand, čtyřiatvacetiletý malíř, který zatím svá díla prodával jen za drobné mince na trzích, se nestaral o rozvoj dílen či průmyslu, snil o tom, že jeho jméno jednou zazáří v největších galeriích světa, že bude spojován s největšími umělci, kteří kdy běhali nejenom po Anglii, ale po celé zeměkouli.

Byl odrostlým mladíkem, který svým severským vzhledem přitahoval pohledy, kamkoli přišel.

Jeho světlé, téměř zlatavé vlasy v jemných vlnách rámovaly symetrickou tvář, kterou zdobil ostře řezaný profil a vysoké lící kosti. Tyto rysy mu dodávaly aristokratický vzhled, avšak jako člověk nepůsobil prkenně, nýbrž vstřícně a uvolněně.

Jeho oči byly hluboké, jasně modré jako letní obloha, a zdálo se, že odhalují tajemství skrytá pod povrchem.

Když se podíval na člověka, dostavoval se v jeho mysli nutkavý pocit, že vidí přímo do jeho nitra, což bylo jak fascinující, tak zneklidňující. Věřil proto, že je schopen odhalovat nejskrytější představy a touhy lidí, které potkával a s kterými se dával do řeči.

Pohodový a vstřícný výraz byl jeho nejsilnější zbraní.

Jemný, sotva znatelný úsměv, který dokázal vykouzlit na rtech, působil přirozeně, jako by byl vždy součástí jeho tváře. Odrážel se v něm klid a sebevědomí, které přitahovalo pozornost žen bez ohledu na jejich společenské postavení.

K tomu přispívalo i jeho vystupování – gesta byla plynulá a kultivovaná, pohyboval se s elegancí, která působila téměř tanečně.

Měl vysokou a štíhlou postavu, která byla důsledkem sportovního ducha i let strávených při práci v ateliéru a procházkách venkovem, kde hledal inspiraci. Jeho prsty, dlouhé a štíhlé, byly poznamenány stopami barev, což svědčilo o jeho vášni pro výtvarné umění.

Ruce, které dokázaly vytvořit mistrovské dílo, fascinovaly každou dívku, která se na ně podívala.

Disponoval hlubokým a klidným hlasem, a když mluvil, jeho slova působila jako melodie, která se posluchačům nadlouho vryla do paměti.

Nebyl ovšem dokonalý, jak by se mohlo zdát. Dokonalí lidé se vyskytují jen v nereálných představách a snech.

Jestliže na jedné straně působil na své okolí velice přitažlivě, skromně a vstřícně, na druhé straně byl do sebe zahleděný natolik, že poslední měsíce vnímal okleštěně jako jízdu, při které tu byl celý svět jen kvůli němu a pro něho. Jako kulisu pro jeho životní úspěch, kterým si byl až nekriticky jistý.

Jeho sebedůvěra spojená s jakousi až dětskou naivitou byla odzbrojující, současně však dráždila část lidí, především mužů, s kterými se potkával.

Muži jej považovali za nafoukaného spratka z dobře situované rodiny, který se sám o nic nezasloužil, všechno mu spadlo do klína, on si jen užíval pohodlného žití a ženy mu samy padaly do náruče.

Roger měl každopádně schopnost vzbudit v drtivé většině žen pocit výjimečnosti.

Nebylo to jen jeho vzhledem, ale především způsobem, jakým s nimi jednal. Na každou se díval tak, jako by byla jedinou a nejdůležitější osobou široko daleko. Každé jeho slovo, každý jeho pohled byl plný opravdového zájmu a hluboké empatie.

Dívky byly přitahovány i jeho intelektem, jeho vášní pro umění a jeho schopností vidět krásu tam, kde ji jiní neviděli či přehlíželi.

Nebyla to však jen jeho fyzická a mentální přitažlivost, co z něj činilo muže, kterému ženy nedokázaly odolat. Šlo především o jeho osobnost – kombinaci tajemství, vášně a hluboké citlivosti. Byl mužem, který dokázal inspirovat, rozesmát a vzbudit pocit, že nic není problém a život je jen nekonečné dobrodružství.

Považoval se za skvělého umělce, avšak jeho cílem nebylo jen tvořit umění. Chtěl ovládnout celý umělecký svět, stát se jeho dominantou a zanechat po sobě navěky nepřekonatelnou uměleckou stopu.

Ačkoli jej průmysl vůbec nezajímal, nechal se ovlivnit a inspirovat jeho bouřlivým rozvojem, a především obchodem, s kterým byl nedílně propojen.

Když jeho milovaný otec nedávno zemřel, zdědil po něm velmi slušné jmění a malý zámček na okraji Londýna. Byl přesvědčen o tom, že náhoda (nebo boží záměr), díky které pocházel z aristokratické rodiny, neměla na jeho stávající život žádný vliv.

Jako umělec v sobě potlačil mnohé světské záležitosti a cítil se být pověřen jediným posláním – přinést do života současné civilizace umění a tím ji kultivovat, vystavět nad nudnou každodenností cosi jako chrám, v němž si lidé uvědomí, že život je mnohem víc než jen biologické přežívání a opakovaný boj o jídlo, ošacení a střechu nad hlavou.

„Je něco víc než umění?“ kladl často nahlas sobě i svým známým a přátelům jednoduchou otázku.

„Ne, nic,“ odpovídal si sám, aniž čekal na odpověď někoho jiného, „umění je božský šleh do primitivního života lidí, šleh, který stojí nad vším, a když člověk pozoruje obraz nebo sochu, nachází přes tato umělecká díla spojení s Bohem, s nejvyšší formou existence.“

Matku ztratil už dávno, zemřela při porodu jeho bratra, týden po ní zemřel i bratříček a Roger tak vyrůstal jako jedináček, protože otec baron Charles Legrand se odmítal znovu oženit.

„Jeden dědic je tak akorát,“ mával vždycky rukou, když jej příbuzní přemlouvali, aby si našel druhou ženu a zplodil s ní další děti.

Baron byl nejnižším titulem šlechtického systému britského impéria.

Baroni bývali obvykle majiteli menších pozemků, nevlastnili ohromující sídla a měli omezený politický vliv. Nad baronem stál v hierarchii titulů

v Anglii vikomt, hrabě, markýz, vévoda, princ a král. Tento systém šlechtických titulů se vyvinul v průběhu staletí a v roce 1841 byl pevně zakotven v britské aristokracii i v britském společenském systému.

Důležitou roli hrála i dědičnost titulů, přičemž ty se většinou předávaly z otce na nejstaršího syna.

Roger zdědil vedle titulu barona slušný balík peněz v bance, malý zámek a velký zámecký park. Nebýt zámek místem, kde vyrůstal, asi by ho prodal. Ale sentimentální vztah k rodinnému majetku, předávanému z generace na generaci, jej přinutil jmenovat správce, který o rodinné nemovitosti pečoval.

Správcem jmenoval svého oblíbeného vychovatele.

Když Roger převzal správu rodového sídla, jeho první kroky nevedly ani do hlavního salonu, ani do pracovny, nýbrž do staré knihovny, kde jej čekal muž, který pro něj znamenal víc než kdokoli jiný z domácnosti.

Pan Étienne Marceau, jeho bývalý vychovatel, stál u okna a pozoroval zahradu, stejně jako to dělal tehdy, když malý Roger poprvé držel v ruce dřevěného koně nebo se učil číst v ilustrovaných knihách.

„Étienne,“ pronesl Roger, přistoupil k němu a pevně mu stiskl ruku, „dnes ti chci splatit dluh, který se nedá vyčíslit. Bez tebe bych nebyl tím, kým jsem.“

Jmenoval jej správcem zámku, a to nejen z úcty, ale i z vděčnosti za roky, kdy ho vychovával s otcovskou láskou a jemností, jakou mu komorné, byť sebelepší, nedokázaly dát.

Étienne přijal funkci s klidným, dojatým úsměvem, vědom si, že jeho životní práce se naplnila tím nejčistším možným způsobem – důvěrou a náklonností jeho svěřence.

„Budu vám oddaně sloužit, můj pane, stejně jako vašemu otci, až do konce svých dnů.“

Roger se ovšem ze zámku vystěhoval, koupil za část zděděných peněz dům v prestižní čtvrti Londýna, kde nyní žil a maloval. Stačilo mu to ke štěstí.

Nechtěl jen pokračovat ve stopách svého otce. Chtěl si dobýt úspěch sám. V hlavě se mu rodily velké plány.

Měl v úmyslu využít většinu zděděných peněz k vybudování sítě galerií v Paříži, Londýně, Vídni, Moskvě a dalších světových metropolích, kde by milovníci umění měli možnost nakupovat díla těch nejlepších malířů na

světě. Jeho snem tak nebylo stát se jen malířem, ale také největším galeristou své doby, ideálně všech dob.

V plánech mu byla oporou Julie Delacroix, dcera renomovaného malíře, která byla nejen jeho milenkou, ale také múzou a první kritičkou jeho děl.

Byla ženou, která na první pohled uchvacovala svou přirozenou krásou a půvabem. Její alabastrová pleť zářila jemným světlem, připomínajícím dokonalost soch, které Roger tolik obdivoval. Její dlouhé kaštanově hnědé vlasy padaly v měkkých vlnách na její ramena a záda, odrážejíce každý paprsek světla jako hedvábná látka.

Byly tak husté a lesklé, že se zdály být téměř neskutečné.

Měla oválný obličej s jemnými rysy, které tvořily vzájemně provázanou harmonii.

Oči, hluboké a tmavě hnědé, zářily inteligencí a vřelostí. Když se na Rogera podívala, měl pocit, že v jejím pohledu je skryto celé univerzum, zvláště když její dlouhé řasy vrhaly jemné stíny na tvář, což jí dodávalo nádech tajemnosti.

Ústa, plná a přirozeně růžová, byla často vyklenutá do úsměvu, který dokázal zahřát i ten nejchladnější den.

Byla štíhlá, avšak její tělo mělo ženské křivky, které podtrhovaly dívčí půvab. Šíje byla dlouhá a ladná, přecházející do jemně tvarovaných ramen.

Ruce byly elegantní a štíhlé, s dlouhými prsty, které dokázaly s lehkostí přejíždět po klávesách klavíru nebo držet štětec. Její pohyby byly plynulé a přirozené, jako by byla stvořena k tomu, aby ladně proplouvala světem.

Když se procházela, její chůze měla v sobě něco téměř tanečního, něco, co přitahovalo pohledy všech kolemjdoucích, a co vlastně připomínalo Rogera.

Nebyla to jen její fyzická krása, co ji činilo tak výjimečnou, ale také způsob, jakým se nesla. Šlo o kombinaci elegance, sebedůvěry a jemnosti, která z ní vyzařovala.

Jistě, Roger byl do ní zamilovaný, a tak si možná vše, co se jí týkalo, trochu přibarvoval, ale on to tak prostě viděl a cítil.

Byla krásná nejen navenek, ale i uvnitř.

Její hlas byl melodický, klidný, s nádechem laskavosti, a když mluvila, její slova byla plná porozumění a moudrosti. Byla sotva dospělou ženou, která dokázala přes své mládí inspirovat nejen Rogera, ale i všechny, kdo

ji poznali. Byla pro něj nejen múzou, ale i symbolem krásy, která dokázala přeměnit všední okamžiky v něco mimořádného.

Byla prostě ženou s přírodním šarmem, která dovedla oslnit společnost jediným úsměvem.

Dokonalá samozřejmě nemohla být a nebyla, dokázala být také svéhlavá a žárlivá, jen nerada se podřizovala, a když se jí něco opravdu zajídalo nebo nelíbilo, vybuchovala záchvaty hněvu, které ale rychle přicházely a stejně rychle i mizely.

Přestože se sama také pokoušela malovat, nikdy své výtvary nepovažovala za zdařilé. Výtvarná díla Rogera naopak bezmezně obdivovala, dokázala se na ně dívat i hodiny, a také se s Rogerem před nimi často a bez zábran milovala.

„Když se obrazy dívají, jak se milujeme, dodává jim to sílu, která nikdy nevymizí,“ vysvětloval a zdůvodňoval svou žádostivost, sexuální potenci i výdrž Roger. „Až na tomto světě už jednou nebudeme, ta síla v obrazech nás přežije a my se díky ní staneme nesmrtelnými.“

Nevěděla, jak to dělá, ale vždy když se s ní pomiloval a byl jí nablízku, vytáhl odkudsi zvláštní květinu – lilii se sytě červenými květy – a položil ji na postel. Netušila, kde ji vždy sehnal, ale pokaždé ji měl po ruce, jako by dopředu věděl, že k jejich milostnému aktu dojde.

Všude v květinářstvích měli bílé lilie. Dokud Rogera nepoznala, netušila, že mohou být i červené.

Její otec mistr Henri Delacroix však neskrýval svůj despekt vůči Rogarovým ambicím směřovaným jak do neotřelého přístupu k výtvarné tvorbě, tak do světa obchodu v rámci galerií.

Obchod považoval za pokleslý, kdežto umění za vrchol lidského génia, který nemá mít s obchodem nic společného.

Henri Delacroix byl mužem, jehož vzhled odrážel dlouhé roky věnované umění a hlubokou oddanost tradicím. Jeho postava byla vysoká, avšak s věkem se shrbila, což dodávalo jeho vzhledu jakousi důstojnou pokoru. Jeho tvář zdobená sítí hlubokých vrásek připomínala mapu životních zkušeností. Tyto vrásky se zvláště soustřeďovaly kolem jeho očí a úst a svědčily o letech přemýšlení, tvoření a přísného sebezkoumání.

Vlasy, kdysi sytě černé, byly nyní stříbřitě bílé, což ještě více zdůrazňovalo jeho věk a moudrost. Nosil je pečlivě upravené, ale s lehkým náznakem nedbalého uměleckého stylu, který byl pro něj charakteristický.

Jeho oči byly tmavé, téměř černé, a vyzařovala z nich jakási tvrdost, kterou si získal roky lpění na zásadách a tradicích. Jejich pohled byl často kritický, ať už směřoval na malbu, nebo na člověka, nebo na cokoli jiného.

Měl úzké, avšak pevné rty, které se jen zřídka rozšířily do úsměvu. Jeho výraz byl většinou zamyšlený nebo přísný, což odráželo jeho konzervativní pohled na umění a život. Nos měl ostrý a výrazný, což podtrhovalo jeho autoritativní vzhled. Brada byla pevná, zdůrazňující odhodlanou povahu.

Co se týče oblékání, dával přednost jednoduchým, ale elegantním oblekům, většinou v tmavých barvách. Často nosil vázanku a pečlivě upravenou vestu, což podtrhovalo jeho formální přístup nejen k životu, ale i k umění.

Ruce, i přes jejich vrásčitost, měl stále pevné a jisté. Byly to ruce muže, který strávil tisíce hodin s paletou a štětcem. Na konečcích prstů a pod nehty měl stopy barev, které ani čas, ani umývání nedokázaly zcela odstranit.

Byl známý svým nekompromisním přístupem k výtvarné tvorbě. Věřil v tradice a odmítal jakékoli moderní trendy, které podle něj narušovaly čistotu umění. Jeho hlas byl hluboký a autoritativní, a když mluvil, jeho slova byla pečlivě volená, což přidávalo váhu každému jeho výroku. V kruzích umělců byl respektován, avšak často také obáván pro svou kritičnost a neústupnost.

Přesto měl ve své tvrdosti jistý druh šarmu, který vyvěral z jeho hluboké oddanosti umění. Byl symbolem pevného řádu v neustále se měnícím světě a pro mnoho mladých umělců představoval jak inspiraci, tak výzvu.

Pro svou dceru Julii byl nejen otcem, ale také přísným učitelem, který jí připomínal hodnotu tradice a disciplíny.

„Máš sice talent, mladý muži,“ říkával s jemným náznakem ironie Rogerovi, „ale umění je oříšek tvrdší, než si myslíš. Měl bys malovat a nechat obchody těm, kteří toto čertovské řemeslo ovládají. Každý zkušenější obchodník tě ošlulí a namaže si tě na chleba jako hrudku másla.“

Roger se těmito poznámkám usmíval, ale v nitru ho trápily.

Toužil dokázat, že jeho cíle nejsou jen snem mladého idealisty.

Neviditelná pavučina intrik, kterou nebyl schopen zachytit, však kolem něho začínala utahovat své nitky, aniž by si toho všiml.

Měl peníze, a to lákalo lidské predátory podobně jako medvědy včelí med.

Mnozí muži v londýnské společnosti Rogerovi jeho ambice nepřáli. Nejvlivnější z nich byl Louis Monfort, bohatý galerista, který zčásti ovládal anglický a francouzský trh s uměním, ale současně obchodoval s kdečím.

Právě Monfortovi se doneslo, o čem Roger občas ve společnosti hovořil.

Viděl v něm přímou hrozbu pro svou obchodní dominanci. Ve chvíli, kdy baron Charles Legrand zemřel a syn – Roger – se dostal k jeho penězům, rozpoznal příležitost. Rozhodl se jeho peněz zmocnit. Stal se nebezpečným, aniž to v počátcích kdokoli zaznamenal.

„Konkurence se musí vzít pod krkem dříve, než nabere sílu,“ šeptal svému důvěrníkovi, německému námořníkovi, s kterým náhodně popíjel v přístavní hospodě.

„Máš recht,“ dostalo se mu odpovědi. „Vzít pod krk a podříznout!“

„Ja, das ist genau richtig,“ zareagoval velmi slušnou němčinou Monfort a pokýval hlavou. „Napadá mě, že bych mohl otevřít velkou galerii i u vás v Německu. Co myslíš?“

„Myslím, že je mi to u prdele. Pozitří budu zase na moři a nějakými obrazy si můžu tak akorát vytříť řiť.“

Legrand vnímal každičkový závan větru, každou šmouhu mlhy.

Přehodil si kabát do druhé ruky a dál kráčel tichými ulicemi Londýna, jejichž dlažba byla pokryta ranními kapkami rosy, které se třpytily v prvních paprscích slunce. V jeho očích se zrcadlil svět, v němž hledal inspiraci pro své obrazy, a v němž se nechával vést tlumeným šuměním městského života.

V jeho kroku bylo něco zkoumavého, jako by každá ulice, každá budova byla tajemstvím, jež čekalo na to, až bude rozlušťeno.

Všude kolem něj se mísil odlesk minulosti se závanem moderního světa, když parní vlaky hučely po kolejích a klasičtí obchodníci v kožených kabátech přecházeli kolem elegantních krámů, kde se zrcadlily naleštěné stoly.

Zastavil se na rohu ulice, kde se rozprostíraly dvě protikladné reality Londýna – ponuré domy z georgiánské doby, smutné a majestátní, a vedle nich novější obchody s okny plnými exotických předmětů. To kontrastovalo se zlatavými ranními barvami, které se objevovaly v oknech a výlohách.

Krásné barevné obrazy, které mohl zachytit, se ve chvíli, kdy se zhluboka nadechl, zdály být přímo před ním – stačilo jen vybrat správný motiv.

Procházel se elegantními ulicemi čtvrti Pimlico, kde každá řada střešních oken vyprávěla příběh bohatství a moci. Ve vzduchu visel klid, ztížený jakýmsi jemným napětím, které by si jen málokdo uvědomil. Jeho srdce bilo

rychleji, jak procházel mezi domy, v jejichž oknech se občas zjevil stín v bílých závěsech, jako by se tam něco skrývalo za oponou tajemství.

„Tady, tady musím hledat,“ mumlal si pro sebe, když kráčel dál a jeho oči zavádily o širokou ulici, na které se stavěly honosné paláce. Po levici se rozprostíralo Královské náměstí, kde se na chvíli pozastavil, aby si prohlédl domy, které byly ztělesněním elegance a bohatství, a přemýšlel, jak by mohl zachytit ten kontrast mezi jejich pevnou, majestátní krásou a křehkostí, kterou cítil ve vzduchu.

Jako malíř, jenž neustále hledá nové způsoby, jak zachytit svět kolem sebe, se zaměřil na detaily. Krabice s čerstvými květinami na rohu ulice, jež zůstávaly neměnné v tichu ranního městského života, nebo záře slunce, jež prozářila uličku s vydlážděnými dlaždicemi. Každý obraz, každý nádech byl pro něj návodem, jak vytvořit svou vlastní vizi Londýna – města, jež bylo zároveň živé a tajemné.

Pokračoval dál, napříč Hyde Parkem, kde se stíny stromů proplétaly s jemnými paprsky slunce. A zde, mezi stromy a rozkvetlými keři, se jeho oči konečně zvedly k horizontu, kde se za kouřovou oponou zjevil velkolepý obrys městských věží.

Město před ním bylo jak malířova paleta, připravené ukázat svou plnou krásu v každém detailu. Stačilo jen vzít štětec a nechat se vést těmi obrazy, které v něm ožívaly s každým krokem, který učinil.

Moc se těšil, až v ateliéru převede tyto živoucí obrazy na malířské plátno.

Netušil, že už mu na to nezbude čas. Člověk zpravidla netuší, kdy do něj uhodí syrová realita života tak mocnou silou, že nebe se změní v peklo.

Stíny a temné pavučiny kolem něj zahájily útok, přitom nic takového nevnímal. Přestože miloval kontrasty, tento si nemohl uvědomit, neboť se chystal za jeho zády.

Nebál se světa kolem, naopak, považoval ho za svého nejlepšího přítele a trochu i za sluhu, což si ovšem nepřipouštěl.

Od zkázy už ho nedělily roky ani měsíce, jen pouhé dny.

A on v mladické pýše nic netušil, myslel si, že celý vesmír je schopen sevřít ve svých dlaních a modelovat ho tak, jak usoudí za správné. Že je mu k dispozici.

Konečně dorazil k malému květinářství a na jeho rtech se rozzářil úsměv, když ho pozdravila prodavačka a podávala mu kytici z červených lilií:

„Mladý pane, jen jsem se ráno vzbudila, hned jsem si pomyslela, že byste se dnes mohl stavit. A nemýlila jsem se! Ať vám lilie dlouho vydrží čerstvé!“

Pokýval hlavou a odpověděl: „Jistě vydrží, nikde jinde v Londýně se nedají tak krásné květy koupit, jen u vás.“

Zaplatil, rozloučil se a zamířil domů, naplněný až po okraj pozitivními emocemi z jarního londýnského rána.

Celý den pak dokončoval obraz, pro který vymyslel název „Zvolili papeže“. Nedávno totiž přečetl knihu o konkláve a volbě papeže, a tak tento proces a jeho dopad na lidstvo i vesmír vyjádřil prostřednictvím olejových barev.

„Krucí, to jsem trefil přesně,“ pochválil se a zíral na obraz ve chvíli, kdy si šeptem přikázal: „Dost, a už na to nešahěj!“

Z obrazu na něj dýchala mimořádně silná směs emocí: hrůza i naděje, obava i rozhrěšení, konečno i nekonečnost, lež i pravda, nenávist i láska, svázanost i svoboda, konec i počátek, všechno v jednom...

V Londýně papeže až tak neprožívali, ale on si najednou uvědomil, že jeho rukou papež jako by promluvil, když se nechal takto vyobrazit. Nebo mu ruku vedl sám Bůh?

„Co by mi tak Bůh mohl prostřednictvím ruky a štětce sdělovat?“ zašep-
tal. „Prostě to ze mě vypadlo. Uvidím, co na ten obraz řekne Julie.“

Uvědomil si, že se na ni těší a nemůže se dočkat, až se s ní začne před no-
vým obrazem milovat.